

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyšchinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

20. njedzela po šwjatej Trojizny.

Jap. štutki 21, 8—14.

Patol cžehnje do Jerusalema. Psched nim leži martrakski pucž, kotryž ma hieč. Čžab tu je, hđžez ma se šwojim žiwjenjom ja wěru šastupicž, a wón je hotowy. To jeho šadžeržecž njemóža žane proštwy, žane wabjenja, tu dyrbi lubosć mjelcžecž. Woni dyrbja šo s nim poddacž do Božej wole, a prajicž: Wola teho Anjesa šo štań! To budž tež našche šlowo na pucžu našcheho področništwa:

Wola teho Anjesa šo štań! To prajimy

1. s poddacžom, hđžž tež čže lubosć wobaracž a našche cžěło čže šadžewacž;
2. s dobrej nadžiju, dokelž je Anjesowa wola najwyschšcha.

1. Boža wola dyrbi pucž kšchescžijana byčž. Šizom w Tyrufu šu Patola wabili, šo njedyrbi do Jerusalema cžahnyčž. A nětko dyrbi šako šlyšchecž se rta profety Agaba, kajke štyšknošče w Jerusalemje na njeho cžakaja. Duž prošchachu jeho, šo by do Jerusalema njeschol. Našchi pschecželjo nam njehadža hieč dacž do šrudoby a tyschnošče a wěšče derje myšla. Šhrystuškej, hđžž wón wo šwojim cžerpjenju rěčšesche, praji: Pětr: „Wóh cže šwarnuj!“ Tehdy wotmolwi tón Anjes: „Šbėhń šo wote mnje, šatanje, ty šy mi k pohórschenju!“ Kaž Patolej — tak šo to pschezo šako štawa w žiwjenju. Polykarpelj jeho pschecželjo rěčžachu: „Womysł šebi na šwoje šchėdziwe wlošy! Dyrbjał ty na šchčžepowžu wumrjecž?“ Lutherej rěčžachu, šo njeby do Wormsa šchol. Tak šu hlošy

šlyšchecž: Ty šo njetrjebasch tak napinacž. Šdžerž šo šwojej šwojbe. Woštań domach, pohanam njeh drusy přėduja. A temu ja šwoju džowku wocžahnyła nješšym, šo by nětko niškim a hubjenym w niškim džěle šlužila; jow domach je jejne město. Šchto čžesch šo njetrjebawšchi woprowacž? To šo tebi ničtő njepodžakuje. A tež to cžěło šamo to šadžewa. Šdžž cžěžke cžabny po dobrych dnjach, štrachoty kaž hrožaze mróčžalki šo hromadu cžahnu, je w tebi hloš šlyšchecž, kiž tebi praji: „Še woprawdže nusne, tónle pucž šebi wušwolicž? Šměje to š žyła wužitka?“ A to cži pucžik pokazje, runjež je kšchizny; Wóh tola tebi pomha, šo by šo tnych cžěžtotow šminyl. Tež Patol cžujesche šlabosć cžlowškeje wutrobny. Teho dla wón praji: „Šchto cžinicže, šo wy plakacže a tyschicže moju wutrobu?“ S tym wón šjewi, tak je jemu šamemu wutroba cžěžta a tak hórke je jemu džělenje. A tola dyrbi wěra nad bolosčžu dobyčž: „Wótcže, niž moja, ale tvoja wola šo štań!“ Anjesowa wola placži, a šlužobnik mjelcži.

2. A kšchescžijan šo w nadžiji teho trošchtuje: Šchtož cžini Wóh, wšcho dobre je. Anjesowa wola je najwyschšcha, najlěpscha a najmudrišcha. Šodarmo bėchu šo Patolowi pschecželjo próžowali, ale wón wěšty wošta. Boža wola bėšche jeho pucž. A jako šo wón njeda narěčžecž, bėchu špokojom a džachu: „Wola teho Anjesa šo štań!“ Woni šo rošžohnowachu a Patol cžehnjesche štrošhtny do Jerusalema. Tak dyrbjalo šo kóžde muradženje s pschecželemi škóncžicž, kaž to w Žesariji. Wny mamy w našchey žyřtwi doščž krašnych pschikladow tajkeho měrneho poddacža do Božej

wole. Tak czihi czehnjesche Khrystomuß i Konstantinopla, hdyž bu swojeho njebojajneho śwědčenja dla wuhnaty. Shtóž tak steji we wutrobje, je wěsty pod schitom swojeho njebieskeho Wótza. Shtóž pak Boža njesnaje jako Wótza nascheho Knjesa Jesom Khrysta, tón je styskny a bojasny, hdyž do srudoby dže. Wón je kaž džěcžo w rukomaj zuseho, kotryž chze jo i doma njesč. Wono woła a tšepoze na wšchěch stawach. Kšesčizian pak wě, kaž džěcžo w rukomaj nana, hdyž tež i nim pschińdže na cžemne město, wono jeho wokolo schije džerži. Shtóž ma Pawołowu wutrobu, temu je tak wokolo wutrobny. Knjesowa wola šo stan! Derje temu, kiž tak czehnje do praweho Jerusalema a temu Knjesej lóž wódzicž dawa. Njech Pawołowa wěra, kiž šo podda do Knjesoweje wole, šwój wothlób namaka w naschich wutrobach a w naschim žiwjenju, šo w lóždej hodžinje, w starosčach a stysknoščach nam i wutrobny a se rta klinczi:

„Wola teho Knjesa šo stan!“
Samjeń.

Pobožnych khwalbne wusnacze wo Knjesowej šwěrje.

Pl. 23, 3.

Šo prawym pucžu wjedže Knjes mje šwěrnny
Dla šwojoh' mjena, — khwali štadło jeho,
Tu šastarane najlěpje psches njeho;
Wšchał dobry paštyt šam je šersčta měrnny;

Knjes Jesuß wobšbožet je pschezo wěrnny,
Pschi nim je žyła polnosč sboža wšcheho,
Šaj, wužiwanje mēra njebieskeho,
Duž drohať lóždy pobožny je šměrnny;

Do Kanaana cžer dže njebieskeho
Psches puscžinu a cžěšnosče tu jeho,
Dóžž domoj dozpil spróžny njeje i njemu;

Tam šbóžnosč wěcznu Jesuß šficiž jemu,
— To žywa pobožneho khwali wěra:
Mje Jesußowa domoj wjedže šwěra. —

Njedžela.

Dy wotpocžinko w pustych honach,
Wot palmow mēra wobdaty,
Dy cžerstwe žórlo w šuchich stonach,
Dnjo šwjatocžny, budž witany!

Šo šwjecžu i tobu Bože mjeno,
To mojej lacžnej duschi daj;
Njech Šbóžnikej ja šlužu jeno
A jemu šedžu i nohomaj.

Dženš starosč, horjo njesamože
Mi duschu jimacž i tysznotu;
Šo prawje šlyšchu šlowo Bože,
Šsej modlo šwjecžu wutrobu.

Šstysch, duscha, hižom klincža šwony
Tak jašnje i wěže žyrtwinskej;
Duž nětk šo nastaj na te strony,
Kiž wjeddu i žyrtwi, i woltarjej!

K. A. Fiedler.

Dobri pscheczeljo.

Shtóž šo Boža boji a prawje cžini a ša Bože kralestwo škutkuje a cžerpi, temu Bóh tež pscheczelow šbudžuje. To je tež D. Luther nashonił. Šsam wón šwój wulki šlutf šapocža, ale Bóh jeho džělo žohnowasche a jemu mjes wyšokimi a niskimi pscheczelow pschewjedowasche, kotšiz buch, we wěrje i nim šjednocženi, jeho šwěrnny pomoznižy. Tajžy bēchu: Melanchthon, tónle wulki wucžer, kotryž i hlubokej wucženosčžu runje tak hluboke pschecžowanje psched Božim šlowom šjednocžesche; Lukas Cranach, kotryž je šwojim barbicžom wuspěch a pschekrašnje žyrtwineho wucžisčjenja podpjerasche; Ulrich i Hutten, šmužly rycer bjes bojosče a stracha, kiž cžyšche hnydom i mjecžom rubacž, ale Luther jemu wobarasche; Jan Bugenhagen, Justus Jonas a Dr. Creuziger, kotšiz pilnje pomhachu, jako Luther bibliju pschekožowasche; Miklawš Hausmann, wo kotrymž móžesche Luther wobšwědčicž: „Shtóž my wucžimy, to wón cžini“; Hanš Sachs, šchemž a bašnik i temu, kotryž „wo Wittenbergškim šolobiku špewasche, kiž nětko po wšchěch krajach šlyšecž je“, a wjele druhich. Luther wjedžishe šebi to tež jako wulke a wyšoke šbože wažicž, wěrnnych, kšesčizianskich pscheczelow wobšedžicž. Šas wón prajesche: „Ššwěrnny a dobry pscheczel je najdrohotnišche šubło w žiwjenju, niž jeno dla šhromadneje a cželneje strachosče a nusy, w kotrejž móže jedyn pscheczel druhemu trošcht a pomoz wopofasowacž, ale tež duchownych špytowanjow dla. Pschetož hacžrunje šo tvoja wutroba wot šwjateho Duchu trošchtuje a pošlynuje, dha je cži tola tež to mulka šlužba a trošcht, jeli-šo mašch šwěrneho pschecžela, i kotrymž móžesch wo nabožinje rěcžecž a kotrehož trošcht móžesch šlyšecž. Ša mam to ša šnadnišche šchodowanje, wo wšcho šwoje šubło pschińcž, dnyžli šwěrneho pschecžela šhubicž.“

F.

Dobre lékařstvo.

Šhěžor Josef II. we Winje bēšche mudry a dobrocžimny wječch, kaž lóždy wě; ale niž wšchizy ludžo wjedža, tak je wón ras i lékařjom byl a jenu šhudu žonu wulětował.

Šena šhuda šhora žona džesche i šwojemu šhlopzej: „Džěcžo, doběhni mi po jeneho lékařja; ja njemóžu bolosčow dla wjazy wutracž!“ Šhlopž bēžesche i přenjemu lékařej a i druhemu; ale žadny nochžyšche pschińcž, pschetož we Winje wopyt šhoreho šchěšnať placži, a tón šhudy hólčez njemějesche nicžo hacž šlyšy, kotrež drje w njebju ša dobru hódnosč placža, ale niž pola wšchěch ludži na šemi.

Šako pak bē wón i šecžemu lékařej na pucžu, jedžesche pomalu šhěžor we wotewrjenej šhorejče nimo njeho. Šólčez mějesche jeho drje ša bohateho knjesa, runjež njewjedžishe, šo bēšche to šhěžor, a myšlesche: Ša čžu špytacž. „Šnadny knježe“, wón džesche, „njechacže mi šchěšnať daricž? Budžče tak šmilny!“ Šhěžor pomyšli: Šón chze krotšcho woteńcž a měni, jeli šchěšnať na jedyn ras dostanu, njetrjebam šchěščdžebacžkrotč wo krajzat prošecž. „Njeje i dwazhtarjom tež došč?“ šo šhěžor jeho woprašča. Šhlopž džesche: „Ně!“ a šjewi jemu, i cžemu te pjenješy trjeba.

Duž jemu šhěžor tón šchěšnať dari a da šebi do drobna wot njeho wopišacž, tak jeho macž rěła a hdže wona bydli, a mjes tym šo šhlopž i šecžemu lékařej škocži a šhora žona šo doma modli, šo ju luby Bóh tola wopušcžicž nochžyl, jedžesche šhěžor i jejnemu wobhdlenju a šawali šo trochu do šwojeho plascžča, tak šo jeho prawje šesnacž njemóžesche, šhtóž dokladnje na njeho njehladasche. Šako pak wón i tej šhorej žonje do jejneje štwicžki pschińdže — kotraž bēšche prawje prošedneho a šrudneho napohlada — mėnjjesche wona, šo je to lékař a rospowjeda jemu šwoju wobštejnosč, a tak je hišcže tak šhuda pschi tym a šo hladacž njemóže.

Rhězor rjetny: „Dha dha chzu wam nětko rezept napřacž“, a wona jemu praji, hdže je khlopzowy piřnik. Tak napřa wón tón rezept a rořwucži tu žonu, do kotreje aptyki ma jón póbřacž, hdžž džěcžo domoj pšchindže, a položi jón na blido. Zako pař běšche wón lědma mjeńščinu přjecž, pšchindže tón prawy lěkar tež. Žona řo njemalo džiwafche, jako řlyřchefche, řo je wón tež tón lěkar, a řo řamolwjeřche, prajizy, řo je tu hižom jedyn pobřł a je jej něřhto wufafał, a řo je wona jeno řwojeho khlopza wo- čařowala.

Zako pař doktor na blidže ležazy rezept do ruki wřa, řo by widžal, řchó je pola njeje pobřł a řařte lěkarřtowo abo řařte pille je jej wufafał, řo tež wón njemalo řpodžiwafche a ř nej džěřche: „Žona, wy řče dobremu lěkarjeř do rukow padnyła; pšchetož wón je wam 25 dublonow* wufafał, w řhězorřkej placžerņi wuřběhņjomnyř, a řpody teho řteji: Žořef, jeli-řo jeho řnajecže. Řařtele lěkarřtowo wam ja njebudžich řapřacž mohł.“

Duž řhoro řwojeř wocži ř njeřbu pořběže a njemóžěřche džakownořče a hnucža dla žaneho řłowa wurjež. Te pjenjeř pař buchřu potom prawje a bjeř řařtacža wot řhězorřkeje placžerņje wu- placžene, a tón lěkar wufafa jej lěkarřtowo; a pšches dobre lěkarřtowo a pšches dobre wothładanie, kotrež móžěřche řebi nětko wobřtarač dacž, wona řa řróřki čař řařo na řtrowymaj nohomaj řtejeřche. Tak je lěkar řhoru žonu wulěkował a řhězor řhudu ř nuřy wumohł.

F.

Stawřna Řhryřtuřkowneho čerņjenja.

5.

(Pořtaračowanje.)

Wuřtawjenje Božeho wotřafanja.

Mat. 26, 26—28; Marř. 14, 22—24; Lut. 22, 19—20; Jan. 13, 31. 32; [1. Kor. 11, 23—25.]

Zako woteřchol běřche Žudařch, rjetny
Jeřuř: Nětř čłowřřki je řhř pšchekrařņjeny,
A je we nim Bóh řobřu pšchekrařņjeny
— Zako Wótž řwřatř —

2. Je-li Bóh pař je we nim pšchekrařņjeny,
Budže pšchekrařņjecž jeho tež řam w řebi
Bóh a budže joh' — jako Wóčez prawy —
Pšchekrařņjecž řtoro. —

3. Zako tam jehņjo woni wuřřiwachř
Žutrowne, wřa řhlěb ř džakowanjom Jeřuř
A jón łamařche a jón póbřlam řwojřm
Škiczejo džěřche:

4. Wřmicže tu, jeřče; to je moje čžěto!
Řodate řa wař budže wone wřchřřkřch.
Ř wopomņnenju to — běchř řłowa jeho —
Mojemu čžřncže!

5. Tehorņja wřa ř džakowanjom řhelich
Řo wjecžeri tam a jón řkicžo džěřche:
Řřicže wřchřřřř wy ř njeho! — běchř řłowa
To jeho řamřne —:

6. Řhelich tón nowe je to wotřafanje
Nětř we řtři mojeř, kotraž řa wař tudř
A řa wjele jich ř wodařwanju hřčhom
Řřchelata budže!

7. Čžřncže to ř mojom' pšchezo wopomņnenju

Řřjo ju huřto jako řwěřni moji!

— Šłowow běřche to jeho wopřchřjecže,

Kotrež je řěčřal.

(Přchřřhodņje dale.)

Prawda dobywa.

Řowjedanečřto ř wjeřneho žiwjenja.

W řhěžžy wudowř řancžoweje mějeřche wřcho řařřki nětřřřř řrudny napohľad, hacž runje jeje dom wo wřy na pěřnyřm mějeřče řtejeřche a to w řjanej řerbrřkej wřy Řěhđžezach. Droha nimo wřy wjedžěřche a tamnu řtrowu bě řwěřřky blyřřotaty řat, wot řčžřny a řelenyř řekřow wobrubjenn. A nařdala pořběhowachř řo mó- drojte řerbrřřo-łužřřke horř. A tež přchř řhěžžy běřche pěřņje. Mała, derje wothładana řahřodřa ju wobdařafche. Tu řtejachř na derje řřjadowanęř hřřadřch wřchelake wuřřřne řela řa dom a řuchřnu. Řřes nimo přřanjachř řo róže a ľewřoje, nalřři a róřřmarja, řaž tež wřchelake druhe řwěřřki we řwojřm lubořřnyřm drařčženju a roř- pšchěřčžerřjachř dobru wón.

W řhěžžy pař w tu řhwřlu hōřka řrudoba řņježěřche. Řancža běchř pšched řřđženjom na pohřjebņřřčžř do řemje řhowali a nětko jeho řawořtawjena wudowa ře řwojeř řařořčřu a řtarořčřu wopuřchčžena w řřwřčžžy ředžěřche. Džemjecž džěčži bě řancž řawořtawřł, kotrež mějeřche nětko wona žiwřč a wobłekacž, hładacž a wocžahņyčž. Řaj- młóđřche džěčžo jej na řlinje řpařche, najřtarořche pař, 16łěřna hōřčřřa, řa přchřřnyřm łoleřřkom ředžěřche a pilņje pšchedžěřche. Te druhe džěčži běchř řebi tu abo tam řwoje měřřno wubrače, a jene něřřhto džěłafche a druhe řebi hřřřřafche. Řenož jene měřřno a to řa blřdom, běřche přóřđne, hdžež bě njebočžřčřři nan a maņđželřřki wřchěđņje ředžřal, hdžž bě řo řwřřatōř přchřblřřřł. Tam wocži wudowř řřładowařchřtej a řo potom ř horžřmi, hōřřimi řřřřami pšchelřwařchřtej.

Řancžoweř běřche řa řřřřřřwřje wokołō wutrobř. Řej běřche, jako by wopuřchčžena była, ale wona nađžřju njeřpuřchčžř; pšchetož wona řo ř Bohřu, řwojemřu Řņjeřej, džeržěřche, řř je wudowam pomozņř a řřřotam řařtarač. Wona řhěřłušchowne řniři, na blřđže ležaze, wotewřř a řpěřafche ře řwojřmi džěčžřmi řjany řhěřłušch: Řch, porucž Bohřu řwěřř řwōj pucž a řrudobřu atđ. A čžřm dale řpě- wařche, čžřm wřazř trořřta do wutrobř řařpěwa. Wřboha žona mějeřche pař tež řřjeba, řo ř Bohřu džeržecž a řwoje dowěřjenje na njeho řtawřčž; pšchetož ře wřchěřm prawom w řtaryřm řhěřłušchř řěła:

Wřetřřa řrudžba njeje žana
Ma řchěřřřřim řwěčže tu,
Řacž hdžž řřřřotř bjeř nana,
Wudowř bjeř muža řu.

Řđžěž pař płōř je rořtorhany,
Řōžđy łohžř řalěře....

řo by řebi wupřřtał a wřal, řchřtož řo jemu runje najłěřřje řpodoba.

A řa řo tež tudř mějeřche. Řōđłla řancžez mačeje řhěřřki řchěřjeřche řo nařładny burřřki đwōř. Domřře a hōřřpodařřke twa- řjenja řwěđčžachř wo bohatřtwe řwojeřho wobřđžerřja. Burřřki řubłet Čžřnař běřche tež wo prawđže jara řamožřřy čłowřej. Řeho pola běchř niž jenož najwřetřřche, ale tež najřřeńřche řřes wjeřřnyřmi řa- hōřami. To wón derje wjedžěřche a nađ třm běřche wón wjeřřěřy a hōřđy we řwojeř wutrobřje. Łola njeběřche wón ženje řpokoņny, ale řtejeřche řa třm, řo by řtawřne wřazř řebrał a wobřđžřal. Řa- hřabnořčž bě jeho wutrobřu twerřdu řčžřniłā, řa řo řo ani pšched Wōhom ani pšched łudžřmi njebojeřche, hdžž móžěřche něřřhto na řo řčžahņyčž a řwoje řamoženje pšchřřpōřřčž. Řeho dla čžřyřche tež hřbřjenřtowo wōboheje wudowř ř řwojemřu wuřřřřkej nałōžřčž. Wōř

* Dubłona je řłotř, pjeć łoleř placžazř; 25 dubłonow běchř potařřřim po nařřřřch pjenjeřch 125 łoleř abo 375 hřřřnow.

běšče pšched ſchthrnacžimi lětami jeje nětko njebočičkemu muzej kručy lěša pšchedač, kiž na hórzy ležešče a bě daloko wot jeho druhich ležomnoščow. Wón bě ſ tym dobry dobytſk ſčinił, dofelž bě ſa doſtate pjenjeſy rjane plódbne pola, pola ſwojich ſahonow ležaze, tunjo kupicž mohł. Hancž běšče pač lěš ſbił, drjewo derje pšchedač a ležomnoščy ſ pilnej ruku do role pšchemobrocžil. Próža bě ſo derje ſaplačžila, pšchetož tuta nowa rola kóždolětne bohate žně dawaje. To pač Čžornaka ſ kóždym lětom bóle mjerſaſče a wón njemóžešče ſebi wodacž, ſo je tajki dobry kručy ſe ſwojeje ruki dač. A kaž kral Mhab něhdy ſa Mabotheowej winizu žedžešče, tač Čžornak po Hancžowej ſmjercži wodnjo a w nožy na to myšlešče, kač by tu rolu, je-li niž darmo, dha tola tunjo ſažo do ſwojeho wob- ſedženſtwa doſtač mohł.

A hlaj! ſkónčnje je to wumyšlil. Wón do jſtwičžki k wudowje pšchindže a jej rjekny: „Moja ſužodžinka, wy mi ſa ſko njeměječe, hdyž wam wěſtu wěž naſpomnju. Ale kóždy dyrbi ſo tola wo ſwoje ſtaracž a ſo na kěžbu bracž. Mji je žyle prawje bylo, ſo je waſch muž moje polo tamle horſa hacž do ſwojeje ſmjercže wotnajate měł. Nětko pač čžu je ſažo naſad wſacž. Sa čžych wam to jenož prajicž, ſo byščeže ſo wy wjazy na tym polu prózowacž njetrjebali. Sa pšchenajecže mam ſ poſlednjeho lěta pjenjeſy hiščeže doſtač, ja pač waſ čžiščežecž nochžu, dofelž ſo wam tač hižom hubjenje doſeč dže, ale wofmu žně, kiž na tym polu ſteja, jač ſaplata a ſo ſ nimi ſpokoju.“

Hacž runje Hancžowa wjedžešče, ſo je jeje muž tón kručy kraja pšched ſchthrnacžimi lětami hacž do poſlednjeho pjenježka ſaplačžil, dha ſo wona tola pšchi tajlich Čžornakownych ſłowach wul- žyſchnje poſtróži, dofelž wjedžešče, ſo ſebi Hancž njebě žaneje kwirowanki dacž dač.

(Pšchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Č Budyſchina. Schwórtk 10. oktobra wotmě ſo naſhmſta hłowna ſerbska předařka konferenca. Nimalo wſchitke ſerbske a ſerbsko-němſke woſady běchu pšches 23 pšchitomnych (mjese nimi 3 emeritowanych) duſchowpaſtryjow ſaſtupjene. Konferenca bu ſ nutrnej modlitwu k. pšchedſydy, ſararja Mróſaka-Hrodžiččžanſkeho a ſ pšched- noſchom k. měſtopšchedſydy ſararja Domaſchki-Budyſchčžanſkeho wotewrjena, kotryž poſleňſchi po ſłowje ſwjateho japoſchtoła Pawoła: „Nam ſo ſtyščeže, ale my njeadwělujemy“ poſaſowaje na běh Anjeſoweho japoſchtoła, ſo by potom roſjaſnił, kač by w naſchim čžažu ſamyſł k bojenju na polu kſheſčžianſtwa był, a ſbudžował, ſo njebychmy nadžije ſbyli.

Na to ſo poſtaji, ſo měł ſo w pšchichodnym lěče miſionſki ſwjedžen w Klukſchu a ſwjedžen ſnutſkowneho miſionſtwa w Moſa- čžizach ſwjecžicž. Tež ſo wo ſaſtaranju Božeho doma w Čsmjecž- težach ſe ſerbskeje Božeje ſlužbu w novembri t. l. wuradžowaje.

Wažny dypł běšče knižka ſa džecžaze kemschenja w naſchich woſadach džeržomne. Tele Bože ſlužby, dale bóle wažne pšchi liwtoſčži wjele ſtarſchich w naſtupanju Božeje ſlužby, čžedža naſche ſerbske (a němſke) džecžiči ſhromadžowacž, ſo bychu ſo hižom ſahe jač ſtawy lubeje kſheſčžianſkeje žyrtwe ſwucžowake a ſo k Božemu domej měčž nawucžile. Knižka, wot někotrych knjeſow duchownych pšchihotowana, ma kherluſche a ſpěwy w ſerbskeje a němſkeje rěčži wopſchijecž, jenož 20 nowych pláčicž a tač prawje bohacže w ludu ſo roſpſcheſtrěčž.

Hdyž běšče ſo na duchownſke wědomoſtne pobocžne konferenzy ſpominał, bu na naſch tydženiſki nabožny ſpiš „Bohaj Bóh“ ſpo- minane a wón ſ nowa ludej a jeho paſtryjam na wutrobu kładženy. Mjech ſo dale bóle čžita a pšches njeho duchowna móž ſa naſch lud podawa ſ pjerom a wutrobu pilnych, ſwěrných ſpiſacželow. —

Konferenca měješče wjeſele, ſwojeho ſa čžefneho pšchedſydy wu- ſwoleneho přjedawſcheho pšchedſydy, k. ſararja em. Saſuba w Budy- ſchinje, ſažo pšches Božu hnadu čžerſtweho w ſwojeje přjedžinje widžecž a jeho ſhonjemu radu, kač přjedy, wužiwacž. Hdyž běšče ſo jecho w Draždžanach 2. adventa ſańdženeho lěta džeržane wot- ſalne předomanje ſhromadženy w čžiččžu do ruki podał, k. ſarač Saſub k wjeſelu pšchitomnych ſjewi, kač je tež dale w džele Anjeſo- weje winizy, woſebje na polu ſwjateho miſionſtwa, dželawy. Džaf a pšchipoſnacže konferenzy pšchede wſchěm jeho prózowanie ſa ſdžer- ženje a ſ nowa-ſbudženje ſerbskich hodžin na Budyſkim gymnaſiju namaka. Č radoſčžu ſlyſchachu, ſo je po Michale nětkle ſažo ſo roſwucženje we wyſchichim wotdželenju ſ 11 wucžomžami a w niž- ſchich ſ 13 ſapocžalo, a ſo čže k. ſarač bližſche pol lěta ſam wucžbu wodžicž.

Anjeſ pšchedſyda knihowneho towařſtwa, ſarač Gólcž w Maſe- zach, potom woſjewi, kač budže bórſy ſtara jadriwa kniha, Domaſcha Kempenſkeho „Khodženje ſa Khrystuſom“, dočžiččžana a potom mjese ſobuſtawami towařſtwa mjese ſerbskim ludom roſnoſchena. Pšchedſydyſtwowy wubječ je w ſwojich poſedženjach ſa ſaměry towařſtwa dželawy.

Konferenca ſ nowa ſacžiččž poda, kač ſo wot ſtarých a mlodych ſtawow ſ napinanjom mozow ſa duchowne ſbože ſerbskeho luda džela. A hdyž hewał žana mſda jich dželo njemytuje, njecž je džakownošč wot nich ſwěru pſtaneho ſerbskeho naroda jich rjana mſda.

— Won do džela! tač napomina naſche miſionſtwa, kač naſch Anjeſ a Čbóžnik ſwojeje wocži poſběhny a ſwojim wucžobnikam praji: „Bolo ſo běli k žnjam!“ ſo jecho woli čžinicž — to je wotpoſlad a wotſknyeny kónž bratrowſkeho doma w Morik- burgu, kiž tež naſchich ſerbskich mlodženzow woła na žnjowe polo ſnutſkowneho miſionſtwa. Wo diaconach — pomoznikach w kſheſčžianſkeje žyrtwi, kiž čžedža k hudy a hubjenym pomhacž, — ſu nam japoſchtołſke ſkutki ſažo powjedake. A hiſtorija muž- ſkeje diaconije je tač ſtara kač kſheſčžianſka žyrtke ſama. Wot teho čžaba, ſo je Jeſuſ, Čbóžnik hrěſchnikow, pšchichoł, niž ſo by ſebi ſlužicž dač, ale ſo by ſam ſlužil a dač ſwoje žiwjenje k wu- moženju ſa jich wjele (Mat. 20, 28), ſu ſo mužojo a žony wot luboſčže Khrystuſoweje pšchinucženi ſacžuwali (2. Kor. 5, 14) k ſlužbje na k hudy a hubjenych, na ſlabych a pomozy potrebnych, na ſhubjenych a tyč, kiž ſu w ſtrachocže. Mlůžſke powoľanje diaconije je nowe žiwjenje doſtało pšches wótzow ſnutſkowneho miſionſtwa, pšches Žliednera a Wicherna.

Na tym ſažoži ſo wotmyšlenje bratrowſkeho doma w Morikburgu. Tón dom čže ſkutkowarjow ſnutſkowneho miſionſtwa wuwucžowacž ſa wulki roſwity a wot teho Anjeſa po- žohnowany ſkut ſnutſkowneho miſionſtwa, ſo bychu k hmani byli, ſe ſłowom a ſe ſkutkom Bože kraleſtwa twaričž pomhacž přjedža w kſheſčžianſtwje.

Čhtó je k temu powoľanju kſheſčžianſkeho diacona k hmany?

Čhtóž to ſwoje njepyta, ale kotryž je Khrystuſa ſwojeho Čbóžnika dla w ſmilnej luboſčži wopravdže njepěbicžnje ſlužicž hotowy. Čhtóž je ſo tež pšches kſheſčžianſke žiwjenje k hmany wopokajał a kotryž ma ſtrowoſčž čžela a darj wot Boha.

Lubi ſerbsžy mlodženzojo! tón Anjeſ wam poſaſuje tole polo, hdyž móžecže ſkutkowacž ſa Bože kraleſtwa. Wopomácže to we wutrobje! Muſa naſcheho čžaba woła wo pomoz! Tač wjele ſmilnych ſotrow ſteji w džele — njedyrbjeli tež mlodženzojo hotowi byčž? Mj wam próſtwu bratrowſkeho doma na wutrobu a ſwě- domje položujemy a w dalſchich powjedamj, ſchto budže waſche po- woľanje w bratrowſkim domje, ſo byščeže kſheſčžianſžy diaconojo (bratſja) byli.